

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **O. G.**
st. příslušnost Mongolsko

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-370/ZA-ZA11-HA08-2018,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-370/ZA-ZA11-HA08-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. §

25 písm. i) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost této žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 30. 4. 2018 je v pořadí již druhou a že důvody uváděné v této žádosti jsou opakovaně stejné, tedy neochota se do Mongolska vrátit, snaha o jeho legalizaci pobytu v České republice z rodinných důvodů a obava z potrestání v kauze úvěrového podvodu jeho švagra po návratu do vlasti, kde žalobce figuroval jako ručitel. V rámci řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu jeho odchodu ze země původu a obav z návratu do vlasti.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které bez bližšího odůvodnění vytýká žalovanému porušení ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a ust. § 10a písm. e) téhož zákona. Žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda v rámci řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl nové skutečnosti, které měl žalovaný meritorně posoudit. Primárním důvodem podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce o zachování jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, když v České republice má manželku a nezletilou dceru. Jeho nezletilá dcera se narodila teprve v roce 2017 až po podání první žádosti o mezinárodní ochranu a narození této dcery je dle žalobce zapotřebí považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Povinnost návratu do země původu bude pro něj nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, neboť bude nucen být odloučen od manželky a nezletilé dcery. Tyto skutečnosti žalovaný řádně nevyhodnotil a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-370/ZA-ZA11-HA08-2018, z obsahu správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a z připojeného spisu u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61 Az 23/2017 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 4. 2018. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 7. 5. 2018 uvedl, že v České republice žije od srpna 2007 na základě dokladu za účelem zaměstnání, které ztratily platnost v důsledku chyby, kterou udělal zaměstnavatel. Důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou rodinné, neboť má zde druhou manželku a dceru. Pokud odjede do Mongolska, nebude se moci vrátit zpět. V České republice obdržel správní soudní vyhoštění, chce však zde zůstat a pracovat. V Mongolsku již žádné známé nemá a těžce se mu bude práce shánět. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 11. 7. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Z protokolu o tomto pohovoru soud zjistil, že žalobce potvrdil stejné důvody ve věci udělení mezinárodní ochrany jako uváděl ve správním řízení o své první žádosti, tj. že v ČR má rodinu, a že situace v zemi jeho původu je stejná jako v době jeho první žádosti. V České republice má manželku G. T. B., nar. X, st. příslušnost Mongolsko a dceru, přičemž obě mají povolení k dlouhodobému pobytu. Kromě toho má v ČR ještě dceru z prvního manželství, které bylo rozvedeno v roce 2017. Bylo mu uděleno správní vyhoštění, které nerespektoval, a proto mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Nechce opustit rodinu žijící v ČR a navíc v Mongolsku je proti jeho osobě vedeno trestní řízení, jedná se o nějaký finanční podvod. Zavázal se ručit švagrovi při sjednání půjčky, švagr půjčku nesplácel a věřitel na něj podal žalobu. Žalobce se obává následku jako ručitel tohoto úvěru a navíc mu není známo, kde se nyní jeho švagr nachází.

6. Z obsahu správního spisu, jakož i ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 61 Az 23/2017 bylo dále zjištěno, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 12. 2016. Jako důvody této žádosti uváděl obavu z trestního stíhání kvůli tomu, že se zaručil při úvěru švagra svým majetkem u nebankovního subjektu. Švagr je nyní nezvěstný a jeho sestra se s ním rozvádí. Žalobce se domnívá, že s ohledem na ručení úvěru svého švagra a nesplácení tohoto úvěru bude uvězněn. Dále uváděl, že v červnu 2015 uzavřel manželství se svou ženou na Mongolské ambasádě v Praze, kde neměl žádné potíže s vydáním cestovního dokladu. S manželkou žili jako rodina do února 2016 i s nezletilou dcerou, v jejímž rodném listě žalobce nebyl zapsán pro své problémy s pobytem. Dne 13. 9. 2017 žalobce u příležitosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí uvedl, že se s bývalou manželkou rozvedl a nyní se oženil s novou přítelkyní G. T. B., nar. X, která má mongolskou státní příslušnost. Zároveň doložil rodný list vystavený Městským úřadem Valašské Meziříčí, dítěte M.-U. O., v němž je uveden jako otec. O této první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017 č. j. OAM-1031/ZA-ZA11-HA08-2016, jímž mezinárodní ochranu žalobci v žádné formě neudělil.
7. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou Ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle ust. § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, Ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

10. Zásadní žalobní námitkou v projednávané věci bylo to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku nových skutečností uváděných v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce vytýkal žalovanému, že nezohlednil skutečnost, že se mu v mezidobí narodila dcera; nezletilá se narodila poté, co podal první žádost o mezinárodní ochranu a narození tohoto dítěte bylo podle něj nutno považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný řádně neposoudil otázku, zda v případě jeho nuceného návratu do země původu nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť bude odloučen od manželky i nezletilého dítěte. Podle žalobce měl žalovaný také zohlednit nejlepší zájem dítěte ve smyslu článku 3 Úmluvy OSN o právech dítěte. Jak ovšem vyšlo najevo z obsahu správního spisu, žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 12. 2016 a o této žádosti rozhodl žalovaný dne 24. 10. 2017. V tomto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že žalobce dne 3. 10. 2017 doložil rodný list nově narozené dcery M.-U. O., v němž se uvedeno datum narození dítěte X. Narození tohoto dítěte bylo tedy známo ještě před vydáním rozhodnutí o žalobcově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a už z tohoto důvodu nelze přisvědčit jeho námitce, že narození tohoto dítěte je nutno považovat za „novou skutečnost“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že se tvrzenou nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval již v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, jímž zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 10. 2017. Krajský soud tehdy poukázal na to, že jak žalobce, tak jeho nynější manželka jsou oba státními příslušníky Mongolska a není důvodu, proč by jejich rodinný a soukromý život nemohl být realizován v zemi jejich původu. Dovodil, že v případě žalobce se rozhodně nemůže jednat o takový zásah do rodinného a soukromého života, který by bylo možno hodnotit jako vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Nejde tedy o rodinný a soukromý život žalobce na území ČR, který by používal ochrany podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud dodává, že jeho rozsudek nabyl právní moci dne 21. 2. 2018 a žalobcem podaná kasační stížnost proti němu byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná, stejně tak jako jsou nedůvodné i blíže neodůvodněné námitky týkající se údajného porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Podle obsahu správního spisu si naopak žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatek skutkových zjištění informacemi k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i podrobně vedeným pohovorem k důvodům této žádosti, které řádně porovnal s důvody uváděnými v řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud proto uzavírá, že žalobou uváděný „nový důvod“ žádosti o mezinárodní ochranu není možno považovat za skutečnost, která bez vlastního zavinění žalobce nemohla být předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, resp. která by svědčila o možnosti pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, či z důvodů nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný proto nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nepřípustnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.
11. Ze shora uvedených důvodů proto žalobu žalobce krajský soud zamítl jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. ledna 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce